

al onze krankheden kent en óók geneest. Zijn heerlijk werk is herstelling van het kranke lichaam, en vernieuwing van het door de zonde bedorven hart.

Ziekte en kwaal, het eerste woord doelt op smartelijke, folterende pijn, het tweede op slepende, kwijnende krankheid. Alle ziekte en kwaal Voor dezen souverainen Geneesmeester moet elke nood en ellende wijken. Hij gebiedt de genezing, op Zijn woord treedt zij terstond in.

In den wintertijd zijn er gewoonlijk vele zieken. Waar veel krankheid is, wordt ook veel gesproken over dokters en medicijnen. Helaas, menige kranke, die met haast den aardschen medicijnmeester roept, erkent niet den schrikkelijken nood en ellende, waarin alle menschen van nature liggen. Om den grooten Medicijnmeester bekommeren zij zich dan ook niet.

Christus, de eenig ware Geneesheer. Door velen wordt deze waarheid slechts verstandelijk geloofd, maar niet praktisch beleefd. Hoeveel beproeft een mensch al niet in zijn nood en smart, eër hij tot Christus de toevlucht neemt! Wij zijn in geestelijken zin allen aan de vrouw uit het Evangelie gelijk, die alles ten koste gelegd had aan en veel geleden had door de medicijnmeesters, en eerst daarna tot Jezus kwam. Lukas 8: 43. Hoe jammerlijk is het, dat wij het allerlaatst de toevlucht nemen tot Hem, die alleen en volkomen helpen kan. Op droeve wijze toont dit onzen diepen val.

Christus alléén is bij machte, van alle ziekte en kwaal te bevrijden. Hij kan niet slechts de smarten en pijnen des lichaams wegnemen. Hij verlost ook uit allen geestelijken nood en van alle ellende der ziel. Hoe ontzettend de melaatsheid der zonde ook zij, op zijn almogend bevel moet zij wijken. Bij Hem is balsem voor de diepste wonden der zonde. Hij stillt de felste smart. Van alle ziekte en kwaal geneest Hij, al wie geloovig en biddend zich tot Hem wendt.

Christus, de groote Medicijnmeester. Hij was dit, toen Hij op aarde rondreisde in al de steden en vlekken van Galilea. En Hij is dit veelmeer, nu Hij in heerlijkheid gezeten is aan 's Vaders rechterhand in den hemel. Aardsche geneesheeren beoefenen hun ambt slechts voor een bepaalden tijd. Zij zijn zelf sterfelijke menschen, die de kiemen van krankheid en dood in zich dragen. Als ook hún ure slaat kunnen zij, met al hun kennis en ervaring, zich aan den greep des doods niet onttrekken.

Christus is de groote Geneesheer. En Hij is dat alle eeuwen door. Tot aan het einde der tijden wordt in Zijn naam gepredikt bekeering en vergeving der zonden onder alle volken.

Als een kranke door een grijsen geneesheer wordt behandeld, wekt zoo'n eerbiedwaardige verschijning onwillekeurig vertrouwen. Wat heeft hij bij talloze krankbedden gestaan en met welk een rijke en rijpe ervaring is hij toegerust.

Christus Jezus is de groote Medicijnmeester van eeuw tot eeuw. Alle ziekte en alle kwaal Zijns volks kent Hij, welke die ook mogen zijn; en Hij is machtig, ze te genezen.

De Heiland behandelt elk der Zijnen op de meest persoonlijke wijze. Zoo is het bij den aardschen medicijnmeester niet. Iedere dokter is niet voor elke ziekte berekend. Dikwijls moest een kranke van zijn gewonen geneesheer het advies hooren: „Ik raad u, eens hooger op te gaan, ik kan u niet verder helpen“. Maar Christus is de bijzondere Geneesheer voor al den bijzonderen nood van elk der Zijnen. Wie in vertwijfeling bij zich zelf roept: „Zou er ook voor mij nog redding en genezing zijn?“ hij mag zich troosten met het getuigenis des Evangelies, dat Christus alle ziekte en alle kwaal genas.

Als gij een dokter hebt, die van uw jeugd af u gekend en altijd over u gegaan heeft; die dus van uw gestel alles afweet en ten volle op de hoogte uwer krankheid is, met hoeveel vertrouwen geeft ge u dan aan hem over. Zoo is het nu in volstrekt eenigen zin met den Heere Jezus. Van eeuwigheid heeft Hij al de Zijnen reeds gekend. Van hun eerste levensuur was Zijn oog al de dagen hun levens in liefde en genade op hen gericht. Hij weet met volkomen juistheid, wat elk hunner in zijn weg en omstandigheden behoeft.

De aardsche medicijnmeester kan, als gij ziek zijt, elken dag maar enkele oogenblikken bij u vertoeven. De Heere Jezus echter is en blijft altijd nabij. Steeds is Hij tot hun hulp gereed. Hij behoeft niet in der haast gehaald te worden. Als in een gezin een ernstig ziektegeval schielijk intreedt, en de dokter op grooten afstand woont, wat valt dan de weg lang — en bang! De groote Medicijnmeester is overal tegenwoordig. Van alle plaatsen tegelijk hoort Hij het roepen der ellendigen. En Hij is machtig en gewillig om ze te verlossen.

Christus kent niet alleen de zieken in hun bijzondere behoefte; hij kent ook de krankheid in haar eigenaardig karakter en in haar geheel verloop. Het bedroefde hart schenkt Hij troost, het duistere hart licht. Hij giet olie in de pijnlijke wonden. Hij schraagt den zwakke in zijn wankele gang. Met teedere liefde kastijdt Hij of met strenge hand wederstaat Hij, al naar het noodig is. Alles is Hij en doet Hij voor de Zijnen.

Stel dan onbepaald uw vertrouwen in Hem, u

geheel en al op Hem verlatend. Bij Hem zijt gij veilig, door Hem wordt ge zalig. Uw zaak is bij Hem volkomen vertrouwd.

Geneesheeren hebben niet gaarne, dat men nevens hen, in het geheim, anderer hulp inroept. Dat brengt in allerlei moeilijkheden en veroorzaakt onaangename verhoudingen.

Elk geloovige gevoelt met diepe schaamte in het hart, dat er ook bij hem nog maar al te vaak is een hinken op twee gedachten, een zien naar verschillende kanten. Dat is den Heiland tot diepe droefheid en het strekt hun tot ernstig nadeel. Houdt u toch altijd en in alles alléén onder Zijn liefderijke en zegenrijke behandeling. Hij zal u de gezondheid doen rijzen.

Want genezen is hier: 't gebroekene heelen, 't geschorndene herstellen, het verlorene behouden, het ellendige redden; het is zaligmaken en verheerlijken!

Wonderen van genade en macht, van ontferming en goedertierenheid schitteren in de woorden: „genezende alle ziekte en alle kwaal“.

J. P. T.

KERKELIJK LEVEN

Pluriformiteitsleer-gebruik en epigonisme.

In den jongsten almanak van het Studenten-corps N. D. D. D. komt een artikel voor van de hand van Prof. Dr V. Hepp, handelende over de pluriformiteit der kerk.

Het kan onze bedoeling niet zijn, Prof. Hepp's artikel als zoodanig rechtstreeks te bespreken. Dit is dan ook geenszins onze bedoeling.

Evenwel — Prof. Hepp blijkt, zonder daarmee een bepaald auteur of een bepaald orgaan te noemen, toch te spreken over enkele opvattingen, die ons persoonlijk schenen gelijk te zijn aan of veel te gelijken op bepaalde gedachten, welke in ons blad wel eens zijn verdedigd. En niet alleen wees Prof. Hepp ze af, doch hij qualificeerde ze ook als symptoom van epigonisme.

Het is dus voor ons een kwestie van zelftoetsing, als wij geduldig luisteren naar de door Prof. Hepp ter zake gegeven argumenten.

Om dit te doen, begin ik met een overzicht van Prof. Hepp's artikel; een overzicht, dat één onzer lezers op mijn verzoek mij verschaft heeft, en dat ik hier verder onveranderd laat volgen.

Prof. Hepp acht verwondering niet buitengesloten nu Z.H.Gel. voor een artikel in een Studenten-almanak dit onderwerp koos. Immers, dit vraagstuk heeft niet de belangstelling van studenten alleen.

„Deze verwondering moge verdwijnen wanneer ik verklaar, dat ik de kwestie van de pluriformiteit van de kerk hier niet in haar vollen omvang, maar slechts uit één bepaalden gezichtshoek wensch te bezien. Eigenlijk dient zij mij alleen ter illustratie van een algemeen gevaar, waartegen onze studentenwereld in het bijzonder moet worden gewaarschuwd. Ik bedoel het gevaar van epigonisme.“

Dit gevaar is het grootst „waar een machtige beweging het stadium van consolidatie is ingetreden“. Daarom zij 't Calvinisme van nu gewaarschuwd. Na zijn opwaking in de 19e eeuw „werkte het regenererend en reformerend op het volksleven in. Het verbaasde met name de wetenschap door zijn nieuwe ideeën. Die periode is thans afgesloten“.

Waar het Calvinisme meer nog dan vroeger, nu een leidende positie heeft in te nemen, daar hoede men zich voor epigonisme.

Wat is onder epigonisme te verstaan?

Prof. Hepp wijst af de meening die als epigonen aanduidt: mannen, die de scheppingskracht van hun groote voorgangers missen en nu de door dezen geteekende lijnen slechts verder doortrekken.

Integendeel. „Dit typeert juist de epigonen, dat zij impotent zijn tot voortbouw. Zij bewaren de continuïteit niet, maar verbreken die. Zij kunnen den geheelen ideeën-schat van hun voorgangers onmogelijk assimileren en kiezen er slechts een deel van uit, om die tot geldigheid te brengen. Zij specialiseeren niet het generale, maar generaliseeren het speciale. Het voornaamste gebrek, waaraan zij lijden, is het gebrek der kleine geesten: bewustzijnsvernauwing“. Prof. Hepp wijst in dit verband op de Manchester School die haar star individualisme aan de epigonen, niet aan de vaders der klassieke school ontleende. „Ook dit is een wezenskenmerk van het epigonisme: het schijnt zich te onderscheiden door ijzere consequentie. Daartegenover lijken geniale geesten inkonsequente. Maar zijn consequentie is eenzijdig. Het is een consequentie van één bepaalden factor met verwaarloozing van andere. Het epigonisme kan in zijn simplicisme geen contrasten waarheden erkennen. Het opereert steeds met het óf — óf, maar nooit daarnaast met het én — én. Het is dan ook altijd geneigd een van de termen: determinisme — indeterminisme, praedestinatie —

menschelijke verantwoordelijkheid, distantie van God — verwantschap met God (om slechts deze te noemen) zoo al niet nominaal prijs te geven, dan toch faktisch secundair of tertiair te maken“.

Prof. Hepp wijst dan op eenige symptomen van epigonisme in het Calvinisme van vandaag. „Op theologisch terrein springen er twee het meest in het oog. Het eene betreft de leer van de gratia-communis, het andere die van de pluriformiteit der kerk“.

Wat het eerste punt betreft, deze leer, waaraan Calvin, Kuyper en Bavinck zulk een groote plaats hadden gegeven, geraakt al meer op den achtergrond.

Als één der oorzaken noemt Prof. Hepp de meening van velen die de verwereldlijking in Gereformeerde kringen toeschrijven aan deze leer. „Zij leggen een oorzakelijk verband tusschen het niet te ontkennen feit, dat zekere saecularisatie in Gereformeerde kringen doordrong, en het accentueeren van deze leer“. „Aan deze praktische overweging wordt de leer der algemeene genade in al haar rijkdom opgeofferd“.

Meer in 't bijzonder bespreekt Prof. Hepp het gevaar van epigonisme in verband met de leer van de pluriformiteit der kerk.

„Mocht ik hiermee hen een wonde slaan, die in den laatsten tijd op deze leer kritiek hebben uitgeoefend, zoo haast ik mij om er dit als pleister op te leggen: het zou hoogst onbillijk zijn iemand om één epigonistische trek als epigoon te brandmerken“.

Waardoor wordt nu de kritiek op de leer van de pluriformiteit der kerk beheerscht? „... door de geweldige (men valte dit niet als krachtterm op!) moeilijkheden, waarvoor deze leer ons in de practijk plaatst. Volgens haar toch moeten er naast die, waartoe wij zelf behooren, nog andere ware kerken kunnen bestaan. Niet alleen in China en Japan, maar ook in onze eigen woonplaats. Niet slechts zulke, waarin een andere taal dan de onze wordt gesproken, maar ook zulke, waarin men zich van dezelfde taal bedient als wij. En wanneer men dan rondziet om in concreto zulke ware kerken aan te wijzen, dan komen de bedenkingen aanstormen. Aan elk ontbreekt veel van wat de onze bezit. Deze duldt wat niet in geheele overeenstemming is met de Schrift, gene heeft zich in de historie misdagen. Men toont dit alles aan op goede gronden. Zulke als ware kerken te erkennen, levert ook het bezwaar op, dat zij, die min scherp onderscheiden, tot kerkelijk indifferentisme vervallen. Het kerkelijk besef, dat in onzen tijd toch al niet luide spreekt, kan er zoo licht nog meer door verzwakken. Van den ernst dezer bezwaren ding ik niets af. Ik wil ze graag dubbel onderlijnen. En toch moet het epigonisme in deze worden gewraakt. Het epigonisme is tegen moeilijkheden niet opgewassen. Het volgt het liefst den weg van den geringsten wederstand. De beschouwing van eigen kerk als een ware wordt vernauwd tot deze: onze eigen kerk is de ware, wat zich daarbuiten als kerk aandient is een valsche kerk of een sekte, dus geen kerk. De oplossing van het kerkprobleem wordt dan simple comme bonjour: de geloovigen die buiten onze d.i. de kerk zijn, moeten zich van hun dwalingen zuiveren en tot ons overkomen. Zoo wordt de eenheid openbaar waarom Christus heeft geboden.“

Hoe ver wijkt deze opvatting af van die van Calvin!“

Al komt de term „pluriformiteit“ bij Calvin niet voor, de gedachte zelf wordt bij hem wel gevonden. Zoo schrijft hij in zijn Institutie (IV. 1.9) „het mag niet betwijfeld worden, dat overal, waar wij zien, dat Gods Woord oprecht gepredikt en gehoord wordt, waar de Sacramenten overeenkomstig de instelling van Christus bediend worden, eenige kerk van God is.“ Te onderscheiden is nu tusschen de algemeene kerk (ecclesia universalis) en de kerken afzonderlijk (singulae ecclesiae). De eerste is een menigte, die vergaderd is uit alle volken, overeenstemmend in dezelfde waarheid der Goddelijke leer.

Aan deze gesubordineerd zijn de kerken afzonderlijk. „Zij komen voor in steden en dorpen. Zij maken rechtens aanspraak op den naam en de autoriteit van kerk“. Houdt de afzonderlijke kerk zich aan de ordening Gods in Woord en Sacrament, zoo kan men haar de eer van kerk geven. Treden er echter t.a.v. Woord of Sacrament gebreken op, dan ga men na of deze van fundamenteelen aard zijn. Sommige leerstukken mogen n.l. niet betwijfeld worden (b.v. dat er één God is, dat Christus God is, enz.) „maar er bestaan ook andere waarover de kerken „men lette op de pluralis!“ onderling verschillen“.

Deze storen de eenheid des geloofs niet. Op grond o.a. van deze gegevens komt dan Prof. Hepp tot deze conclusie van Calvin's leer: de geïnstitueerde kerk is allereerst ecclesia universalis, kenbaar aan bediening van Woord en Sacrament; naast haar kan geen ware kerk bestaan. — Anders staat het met de kerken afzonderlijk. Tusschen deze bestaat verschil in plaats, soms ook in leer.

„Elke afzonderlijke kerk, waarin de hoofd-waarheden der Schrift worden gepredikt, al moge zij in andere afwijken, en de Sacramenten worden

nietgerekend, kend.“

Elke kerk als een w één plaats (singula e pauselijke ken, die e (b.v. de

Calvin coördineerdheid, het model ingericht, confessie a zijn. Haar cille, waar bijeenkom De kerke halve doo en Bulleng lag dus i werden ge de eenheir festeeren“

Terecht des Calvin later syst

Ook K en het fei publiceerde de plurifc in den w

„Het e loochent. Het valt i punt Rom de kerk

De Ger De plu

Wat ik wilde sch Maar il denten de gesterkt, klok teru tische be bevordert

Tot zo schrijver Volgend de door F

LTI

Nog é peerde, l zullen w bindend der hist als mij, breiding baring ge bewijst t schap“ n Adam en straf en

Wijl G drie eers die gren koos ik i durf ik meedeeld Toch ka zwaar h de Heer kunnen ters, gro hebben

De vr en hun